

1. NAGRADA

JE TO RES MOJA PESEM?

Joj!
V noči,
v gluhi dvanajsti
tu srečni sedim.
Saj pesem napisati zapeljivo poželim.
Zapeljivo?
Res?
Pi, veš, nalogica moja tesnob mi,
tesnob nosi.
Sto rim...
Obupujem.
Sto je število preveliko.
Pesem raziskujem.
Pi opisujem.
Opazujem.
Kako v razumskih besedah,
v smislu zapisujem?
Nič zapisujem!
Poskakuje nit,
podobca uhaja,
v domišljiji spaja
nekakšno to skrpučalce...
Ogledalce.
Gledamo sebe,
zapisujem tebe...
Sebe nikar!
Spoznanje je nič.
Pričakujem mračnih spoznanj
v nočnem miru stihotvorb.
Pomaga mi?
Nekakšno stisko
si razrešujem.
Zagledam nasmejano,
zasanjano poezijco.
Mogoče je zahtevna,
radovednih rim želi?
Čudovita bo pesem.
Vse črke se v s srebrom oškropljen
poženo pristan.
Hrepeneče.
Koprneče.
Tu v moji počivajo
rimarijici.
Piesmici.
Srečna pesem

v soj le skromnih
je rim potopljena.
Nikdar, nikdar samo zložena!
Izgubljena...
Zamorjena?
Vsa zatežena!
Lepo?
Hudo?
Nekako poskakujem,
zapisujem,
kujem,
rimam...
Mimobežnih besed
premikam.
Ne, ne gre!
V obupnih se mukah moč ugaša.
Redkokdaj rima poetičnost
ustvarja.
V to obupnost
muka zaudarja.
O, o, o!
Zamižim.
Spim.
Mirna spokojnost me prešinja.
Muka v domišljiji se utaplja.
Presenečen
v radovedni sli
opazujem pesem to.
A!
I!
Zavreščimo!
Pesem?
Pesem!
Pesem odplešimo skupaj zdaj.
Zdaj!
Poskus bo to.
Zaplesati nebo.
Kaotično.
Zasanjano...
Pesem moja radovedna!
Nič zavozljana več.
Odrešena.
V prekrasni srečni noči
tihu si zapisana.
Narisana.
Z domišljijo podpisana.